

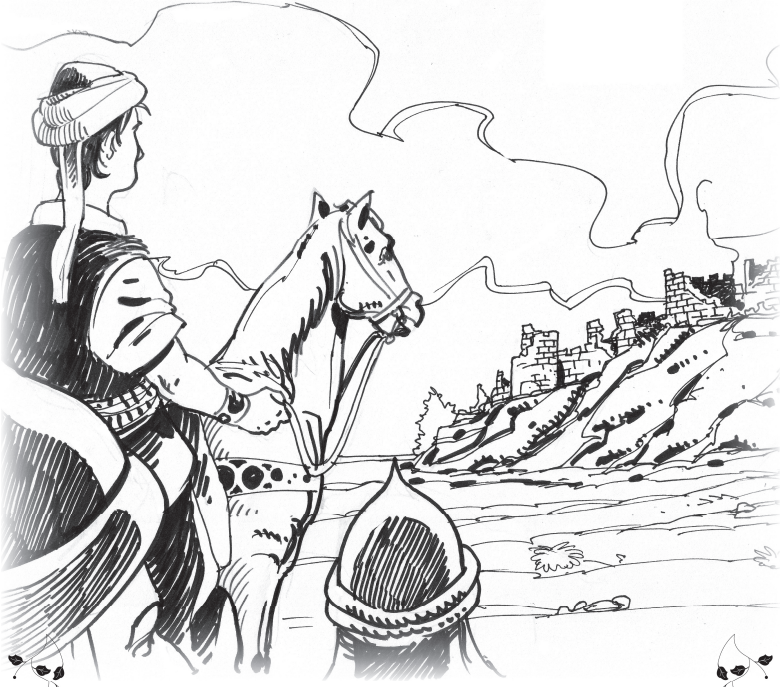
DESTAN YAZANLAR

DANIŐMMENT GAZI

KORKUSUZ
FEDAİ

DANIŐMENT GAZI

ACI GÜNLER

Anadolu'nun doğu taraflarındaki Malatya ilinde, ilkbahar gelmiş, tepelerdeki karlar erimeye başlamıştı. Kır çiçeklerinin mis gibi kokuları her yeri sarmış, ağaçlarda tomurcuklar uyanmıştı.

Malatyalılar baharın bütün neşesini yüreklerinde duyuyorlardı. Kimisi koyunlarıyla, kimisi tarlasıyla, kimisi yaza meyve verecek olan ağaçlarıyla meşguldü.

Bir sabah, Malatya Emîri Abdülvehhap'ın evinden bir delikanlı çıktı. Gözyaşlarını tutamıyordu.

Yoldan geçen biri onun ağladığını görünce:

- Ne oldu, neyin var, neden ağlıyorsun, diye sordu.

Delikanlı boynunu büktü:

- Ah nasıl desem! diyerek ağlamaya devam etti.

Soruyu soran şaşırmişti:

- Seni hiç böyle ağlarken görmemiştim. Belli ki kötü bir şey oldu. Haydi, söylesene, beni merakta bırakma.

Delikanlı yalnızca:

- Emîrimiz Abdülvehhap, diyebildi.

Adam delikanlıyı omzundan tutup sarstı:

- Söyle, söyle, yoksa ona bir şey mi oldu?

Delikanlı artık hiç konuşmıyor, yalnızca ağlıyordu. Adam onu bırakıp emîrin evine koştu. Kapıyı telaşla çaldı. Kapı açıldığında içeridekileri de ağlarken buldu. Adam sonunda acı haberi öğrendi. Malatya Emîri Abdülvehhap ölmüştü.

Haber kısa sürede Malatya'nın her yanında duyuldu. Malatyalılar, çok sevdikleri yöneticilerini kaybetmişlerdi.

Artık Malatyalılar baharın bütün güzelliklerini unutmışlardı. Hepsinin de yüreği Abdülvehhap Gazi'yi kaybetmenin acısıyla yanıyordu. Üstelik şimdi kendilerine yeni bir yönetici seçmeleri gerekiyordu.

Şehrin ileri gelenleri, emîrin ölümünün kırkıncı gününde bir araya gelip, bu konuyu görüştüler.

Şehrin en yaşlısı olan Yunus oğlu Eyüp söze başladı:

- Çok sevdiğimiz emîrimiz bu dünyadan ayrıldı.

O çok iyi bir insandı. İyi bir yöneticiydi.

Ahmet Gazi de acısını dile getirdi:

- Evet, o bizi adaletle yönetirdi. İhtiyaçlarımızı düşünürdü. Bizans'ın akınlara karşı bizi korur, gerekli tedbirleri alırdı.

Eyüp Gazi sözüne devam etti.

- Ama şimdi kendimize yeni bir emîr seçmek zorundayız. Bizi derleyip toplayacak, düşmandan koruyacak, dostlara yardımcı kılacak bir yöneticimiz olmalı.

Ahmet Gazi, ağlamaklı bir şekilde sordu:

- İyi ama bu kim olabilir? Kıymetli kişiler hep âhirete göçtüler öyle değil mi?

Eyüp Gazi bu sözü duyunca, bir süre düşündü. Sonra derin derin iç çekerek:

- Doğru söylersin, acaba kimi seçebiliriz? Aramızda bu önemli görevi yapabilecek bir insan yok gibi, dedi.

Numan oğlu Süleyman söze karıştı:

- Öyle demeyin. Büyük insanlar her zaman var olacak. Şimdi de var. Duyduğuma göre, Çehar Bağ'da Melik Ahmet ve Sultan Turasan adında iki kıymetli kişi yaşıyormuş. İkisi de peygamberimizin soyundan geliyormuş. Çehar Bağ denen yerde gece gündüz ok, kılıç ve mızrak talimleri yapıyorlarmış, dedi.

O ana kadar hiç konuşmayan Yusuf söz aldı:

- Evet, ben de duydum. Geceleri de sabaha kadar ilim öğrenir, öğrendiklerini de başkalarına öğretirlermiş.

Eyüp Gazi bunları duyunca çok sevindi:

Danişment Gazi

- Yaa, demek öyle. O hâlde, içimizden biri hemen gitsin ve onları çağırsın. Onlara bizim emîrimiz olup olamayacaklarını sorsun.

Numan oğlu Süleyman:

- Uygun görürseniz ben giderim, diyerek ayağa kalktı.

Eyüp Gazi:

- Peki öyleyse, yarın sabah erkenden hazırlanıp oraya git, hayırlı haberlerle dön, dedi.

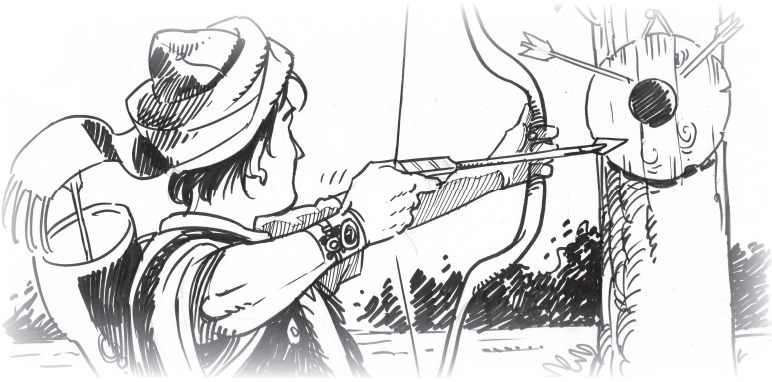

RÜYAYLA GELEN MÜJDE

Ertesi sabah, Süleyman erkenden kalkıp hazırlandı. Çehar Bağ'a doğru yola çıktı.

Doru atını dörtnala sürerek, papatyalarla kaplı tepelerden geçip, Çehar Bağa vardı.

Orada, ok tâlimi yapan iki kişi gördü. Bir ağaca kocaman bir hedef tahtası yerleştirmişlerdi. Birisi okunu yayına yerleştirmiş ve tahtanın olduğu ağaca doğru hedef almıştı. Önce nişan aldı, sonra okunu fırlattı.

Ok, havaya fırlayıp hedefe doğru uçtu ve tam tahtanın ortasındaki noktaya kondu.

Süleyman, “Acep bu kişiler onlar olabilir mi?” diye düşünerek ok tâlimi yapanlara doğru yöneldi. Bunlardan biri ise Süleyman’ı görür görmez ona doğru yaklaştı:

- Hoş geldin Süleyman. Bizi çağırılmaya geldin değil mi, diye sordu.

Süleyman şaşırıldı:

- Nereden anladınız? Hem siz beni nasıl tanıdınız? İsmimi nasıl bildiniz?

Konuşan kişi gülümsedi:

- Dün gece rüyamda iki cihan güneşi Hazreti Muhammed Mustafa(sav)’yı gördüm. Bana “Niçin Bizans’ın yaptığı saldırılara karşı, Malatya halkını korumazsın?” diye sordu. Ben de “Şehir halkı benden yardım istemediler.” dedim. O zaman Allah’ın elçisi, bugün buraya Süleyman adında birinin geleceğini ve bizi şehre davet edeceğini söyledi. Ben de “Ey Allah’ın elçisi, bana yardım et.” dedim. O da bana “Allah’ın yardımı seninledir.” dedi. İşte böyle. Benim adım Melik Ahmet. Arkadaşımın adı da Sultan Turasan.

Süleyman sevinç içindeydi:

- Bu ne güzel müjde. Ben de buraya sizi çağırılmaya